

- Keljél fel!

Kawari kedvetlenül felmordult, és a másik oldalára fordult, de nem segített. Apró kezek rázták meg a vállát, olyan hevesen, hogy megint a hátára gördült.

- Keljél fel! - Kawari fél szemét kinyitva, álmosan pislogott a sötétbe.

- Mit akarsz?

- Csináld megint.

- Mit?

- Azt a fényt.

- Hagyj békén...

- De csináld megint!

A fojtott suttogás ezúttal még türelmetlenebb volt, és Kawari ebből tudta, hogy addig nem szabadul, amíg nem engedelmeskedik.

- Jól van már... - dünnyögte bosszúsan, és a szemeit dörzsölve nehézkesen felült az ágyban. A hálóteremben koromsötét volt, csak a zsilip feletti biztonsági lámpa halvány vöröse pislákol a magasban, jelezve, hogy tilos kilépni az ajtón. Kawari érezte, hogy Vegita odébb csúszik mellette a matracon.

Vegita. A felnőttek még mindig csak nevettek rajta, az ebédlőben, a folyosón, amerre csak jártak, hogy úgy hasonlít a királyra. Kawari sosem látta még a királyt, így nem tudta, igazuk van-e, de nem is nagyon érdekelte. Végre volt egy név, amin szólíthatta a fiút, ez pedig bőven elég volt neki.

- Senkinek sem beszélhetsz róla. Megértetted?

A gyerek hevesen bólintott, Kawari pedig óvatosan körbepillantott a teremben. A saianok alig valamivel látnak csak jobban a sötétben, mint az emberek, és mivel ablak nem volt, az őr lámpa pedig legfeljebb a tájékozódáshoz volt elég, az ágyak körvonalait is alig tudta kivenni. Fülelt, de csak a többiek szuszogása hallatszott. Úgy tűnt, mindenki alszik körülöttük.

- Egy szót se senkinek - suttogta úja nyomatékosan, aztán maga elé emelte a kezét. Kisvártatva kékesfehér gömb villant fel a két tenyere közt, majd lassan nőni kezdett, mint valami apró, ragyogó nap. Vegita sietve előrehajolt, és megbabonázva bámulta, hegyes kis arcocskáján kísérteties táncot járt a halványkék fény. Előre nyújtotta a karját, mintha meg akarná érinteni a golyót.

- Meleg - állapította meg végül. Kawari bólintott.

- Minél nagyobb, annál melegebb.

- Tudsz még nagyobbat is?

- Persze - felelte Kawari büszkén, és leengedte a kezét. Újra vaksötét borult rájuk. Vegita csalódottan huppant vissza a fenekére.

- Hogy kell? - kérdezte.

- Hát... Csak odaképzeled.

- De hogy?

Kawari bizonytalanul megvonta a vállát. Nem igazán tudta volna megmondani, hogy is csinálja pontosan, csak azt tudta, hogy veszélyes. Időről időre akadt néhány gyerek, akik képesek voltak létrehozni a gömböt, de másnapra el is tűntek. Egy felnőtt jött értük, és elvitte őket, aztán soha, senki sem látta őket többé.

- Minek akarod megtanulni? - kérdezte.

- Szép - felelte Vegita egyszerűen. Kawari megértően bólintott. Vegitának mindig mindenre ilyen egyszerű oka volt. Az őr lámpa fénye is azért tetszett neki annyira, mert olyan színe volt, mint Madou vérenek, mikor összeverekedett Torrakkal az ebédlőben.

- Csináld megint.

Kawari aprót sóhajtott. Volt egy olyan érzése, hogy Nappa nem egészen erre gondolt,

mikor azt mondta neki, tartsa szemmel a fiút... De hát már mindegy volt.

- Jó, de utoljára.

- Jó.

Kawari fészkelődött egy sort a helyén, mert kezdett zsibbadni a lába, aztán megint felemelte a kezeit.

Az igazat megvallva élvezte Vegeta csodálatát. A fiú egy percre sem maradt el mellőle, és Kawari, amennyire utálta érte eleinte, mostanra annyira megszokta. Hiányzott volna, ha hirtelen eltűnt volna...

A fény megint felderengett az ujjai közt, és őt elborította az öröm és az elégedettség érzése. Vegetára pillantott. A kisfiú észre sem vette, csak meredten bámulta a látványt. Aztán egyszer csak ő is felemelte a kezeit és egy pillanattal később az ő két tenyere közt is felvillant az energiagömb. Kisebb volt, mint Kawarié, de sokkal fényesebb. Kawari ijedtében hátrahőkölt, és döbbsen meredt a Vegetára, aztán az izzó golyóra, aztán megint Vegetára. A kisfiú összeráncolt szemöldökkel bámulta a művét.

- Ez is meleg.

Kawari bizonytalanul felé nyújtotta a karját, de felszisszent, és rögtön vissza is húzta.

- Ez nem meleg, ez forró!

Vegita értetlenül nézett rá.

- Forró?

- Azt jelenti, nagyon meleg.

- Forró - ismételte a kisfiú, és úgy tűnt, nagyon koncentrálni. Kawari gyanakodva méregette magának. Nem tudhatta, hiszen nem volt összehasonlítási alapja, hogy a saianok milyen egyedülállóan gyorsan fejlődnek az első néhány évben a többi humanoid lényhez képest. Vegeta a maga nem egészen négy hónapjával egyáltalán nem volt különleges, amiért tudott járni és beszélni. Utánzással tanult mindent, ahogy a többi gyerek is, és hihetetlen memóriája volt. Elég volt egyszer, legfeljebb kétszer elmondani vagy megmutatni neki valamit, és máris megjegyezte. A forró szó sem az első volt aznap, amit az eszébe vésett. Kawarinak azonban fogalma sem volt erről.

- Hagyd abba! - sziszegte dühösen.

- Miért?

- Hagyd abba!

- De...

Kawari nemes egyszerűséggel kupán vágta az öklével. Vegeta hangosan felnyögött fájdalomában, és a gömb rögtön eltűnt, ahogy mindkét kezével a fejéhez kapott.

- Ezt miért csináltad?!

- Kiegészítetted a matracomat!

- Nem is igaz! - vágta rá a kisfiú, de rögtön el is bizonytalanodott. Most, hogy Kawari említette, valóban furcsa szag terjengett a levegőben, valami szúrós, égett szag.

- Túlságosan lent tartottad a kezed! Azért égett ki!

Vegita nem felelt. A matracot tapogatta a hirtelen támadt sötétben, de Kawari nem tévedett. Az anyag egy jó tenyérnyi helyen keményre égett ott, ahol az imént még a gömb vibrált.

- A matracod is forró - jegyezte meg csak úgy mellékesen.

- Tudom!

Vegita megint nem felelt. Nem igazán tudta, mihez kezdjen most. Kawari egyértelműen dühös volt rá, őt viszont sokkal jobban érdekelt, hogy mekkora gömböt is tudna csinálni. Még az is lehet, hogy nagyobb, mint Kawari...

- Menjél aludni!

Vegita várt egy kicsit, de a másik nem úgy tűnt, mint aki meggondolná magát. Dühösen levágta magát a matrac túlsó végén, ahol még ép volt a szövet, és szemmel

láthatólag nem állt szándékában tovább foglalkozni a dologgal. Vegita csalódottan visszamászott hát a saját ágyába. Magára húzta a pokrócot, bár egy cseppet sem fázott, és arra gondolt, talán úgymint mindegy. Kawari nagyobb, idősebb és erősebb nála, biztosan nagyobb gömböt is tudna csinálni, mint ő...

- Vegita.

- Hm?

- Senkinek se mondhatod el.

- Jó.

Kawari nem szólt többet. Lehunyta a szemét.

Nagy butaságot csinált. Iszonyú nagy butaságot! De hát honnan kellett volna tudnia, hogy Vegita is képes rá? Ha bárkinek is elkotyogja... Kawari úgy megszorította a pokrócát, hogy elfehéredtek az ujjai.

Nem tudta volna megmondani, hogy miért is mutatta meg végül a gömböt Vegitának. Tulajdonképpen arra sem emlékezett igazán, hogy ő maga hogy jött rá a dolog nyitjára, egyszerűen csak megtörtént. Megint összeverekedett Torrakkal, meg akarta ütni, de az állandóan csak kitért előle, vigyorogva, csak hogy bosszantsa őt, és sikerült is tényleg feldühítenie - és akkor egyszer csak elöntötte valami különös forróság, belül, mintha lángra kaptak volna a csontjai a bőre alatt. Nem fáj, nem éget, de ott volt az egész testében, különösen a két kezében. És bár akkor még nem öltött alakot, Kawari tudta, hogy *ott van*, egyszerűen érezte.

Annyira meglepődött, hogy még lépni is elfelejtett, és Torrak csúnyás hasba is rúgta a tétovázásáért. De ő akkor már nem bánta, hogy vesztett. A fél éjszakát ébren töltötte, és próbálta megfejteni, mi lehetett az a furcsa erő, és minél erőteljesebben próbálta felidézni az érzést, annál biztosabb volt benne, hogy nem képzelődött. Mégsem sikerült rájönnie, amitől csak még idegesebb lett - és akkor egyszer csak ott volt! Apró, diónyi kis fényes gömb, mint valami miniatűr lámpa. Kawari csak bámulta, és el se hitte, amit lát. Egyszerre volt mérhetetlenül büszke, izgatott és rémült, hiszen ez volt az oka, hogy csak tizenhárman maradtak a szobában, emiatt vitték el azt a három fiút, akik csak az üres ágyat hagyták maguk mögött! Mert ugyanilyen gömböket tudtak csinálni.

Tudta, hogy nem mondhatja el senkinek. De minél inkább igyekezett ehhez tartani magát, annál kibírhatatlanabbnak tűnt, hogy ne ossza meg valakivel a titkot. Madou nem árulta volna be, ebben meglehetősen biztos volt, legalábbis amíg nem kérdezik, addig nem. De őt nem akarta bajba keverni. Vegitát viszont nem ismerte ennyire, csak azt tudta, hogy a kisfiú eddig mindig mindent úgy csinált, ahogy ő mondta neki, és hogy amilyen kíváncsi, olyan könnyű lenyűgözni a legapróbb trükkel is. Kawarinak egyáltalán nem volt hát szüksége rá, hogy ilyen nagy titkot bizzon rá, egyszerűen csak... egyszerűen csak nem bírta megállni. Pedig tudta, hogy rossz ötlet, már akkor tudta...

Nem lett volna szabad megmutatnia neki!

- Vegita - suttogta halkán, de hiába.

- Vegita!

Kawari óvatosan a szomszéd ágyhoz kúszott, a matrac halkán surrogott a súlya alatt. Áthajolt a fémrácsos kereten, amennyire csak tudott, úgy ismételte a nevet harmadszorra is.

- Vegita!

Most sem kapott választ. Vegita aludt, mint a bunda. Kawari idegesen az ajkába harapott.

Az szép és jó, hogy megígértette vele, hogy nem mondja el senkinek, de azt nem, hogy nem is mutatja meg! Mi van, ha egyszer valaki meglátja, és...

A lámpák hirtelen felkapcsolódtak a feje fölött, úgy elvakítva őt, hogy egy pillanatra be kellett csuknia a szemét. A szíve a torkába ugrott. Nem, még nem lehet ébresztő, még csak nem rég volt takarodó! Érezte, hogy az ágy megremeg, ahogy az alatta fekvő Torrak hirtelen felül a helyén.

- Mi ez?

Kawari hunyorogva igyekezett körbenézni. Néhány másodperc múlva már mindenki fent volt, és most értetlenül pislogtak egymásra. Kawari tekintete Vegetát kereste, de az nem nézett rá, a többieket figyelte. Torrak hirtelen kipattant az ágyból, a szűk kis terem kellős közepére, és vádlón nézett körbe a társain.

- Mit csináltatok?!

- Te mit csináltál! - vágott vissza valaki. Torrak mint a villám, pördült meg a tengelye körül, és ökölbe szorult a keze, de nem maradt ideje felelni, mert ebben a pillanatban nyílt a zsilip, és két felnőtt saiyan bukkant fel a küszöbön. Kawari ereiben megfagyott a vér. Egyiküket ismerte már látásból, a nyakigláb Kabort, ő vitte el a többieket is. Nem lehet... Az nem lehet, hogy máris rájöttek!

Kabor alaposan végigmérte őket, valahogy úgy, ahogy Nappa is tette annakidején, de ő nem vigyorgott.

- Te, meg te - bökött Kawarira és Vegetára -, ti velem jöttök. A többi marad, ahol van.

Kawari arcából a maradék vér is kifutott, dermedten bámulta az ajtó előtt tornyosuló saiyant. Vegeta ránézett, mintha tőle várna megerősítést, de mikor a fiú nem reagált, szóltalanul lecsusszant a felső ágyról, és engedelmesen megindult kifelé. Ez végre magához térítette Kawarit is.

- Várj! - kiáltotta, és ő is a földön termett, a karjánál fogva maga mögé rántva a kisfiút.

- Hova akartok vinni minket? - kérdezte ellenségesen. Kabor egy pillanatra mintha meghökkent volna a kérdésen, de végül csak elfintorodott.

- Nézzenek oda... Na indíts!

- De hova akartok vinni?

- Kifelé!

Kawari, aki még mindig nem engedte el Vegetát, most még jobban megszorította a kezét. Tudta, hogy a felnőttek mind egyformák, hamar elvesztik a türelmüket, Vegeta pedig mindig azt csinálja, amit mond neki. Csak ki kell várnia a megfelelő pillanatot... Ez volt az egyetlen esélye. És igaza lett.

- Na jó, ebből elég! - csattant fel Kabor, és megindult feléjük. Kawari ujjai még keményebben szorultak Vegeta csuklójára. Még két lépés... Még egy...

- Fuss! - kiáltotta, azzal elengedte Vegetát, és előre lendült, mintha el akarna menekülni az ágyak mellett. Kabor ösztönösen fordult utána, és megragadta a karját, olyan erővel, hogy a kisfiú feljajdult fájdalomában.

- Mit képzelsz te magadról, te kis szaros! - sziszegte a saiyan dühödten, de akkor már késő volt. Ez a néhány pillanat éppen elég volt Vegetának, hogy felfogja Kawari szavait. Ő is teljes erejéből futásnak eredt, el Kabor háta mögött. Az dühödten kapott utána a másik kezével, de elvétette, mert hirtelen éles fájdalom hasított a csuklójába - Kawari fogai az ínyéig mélyedtek a karja húsába.

- Hogy az a...!

Genari, aki a folyosó falának dőlve nézte végig a jelenetet, hangosan felkacagott. Kabor rávicsorgott.

- Pofa be, és állítsd meg!

- Én? Téged tett lóvá két pisis! - felelte Genari vidáman.

- Nyomorult kis korcs...! - sziszegte Kabor dühödten, és akkora pofont kevert le Kawarinak, hogy az beleszédült. Legszívesebben ott helyben kitekerte volna a nyakát,

de hát Genari már így is remekül szórakozott - semmi kedve sem volt folytatni neki a műsort. A hóna alá kapta a félájult Kawarit, és Vegita után vetette magát. Utol is érte, mielőtt még a fiú elérhette volna a folyosó végét, és magához rántotta, mint valami rongybabát. Kawari, még mindig az ájulás szélén állva is tisztán látta az arcán a leplezetlen kárörvendést, ahogy a jobb karjánál fogva felkapta a kisfiút. Gonoszul elvgyorodott.

- Elmondanád, mégis mit...

Vegita hirtelen felemelte a szabad kezét, és a következő pillanatban az ujjai közt felvillanó fénygömb Kabor arcába robbant.

Mintha lelassult volna az idő, Kawari látta, ahogy Kabor megtántorodik, és reflexből a falhoz vágja Vegitát, hallotta a szünni nem akaró ordítását, azt a vérfagyasztó, fájdalomtól és gyűlöletől eltorzult, rekedtes ordítást, ahogy elengedi őket, és az arcához kap. Kawari a földre zuhant, a döbbenet és a félelem egy pillanatra mozdulatlaná dermesztette, de csak egy pillanatra. Felugrott, jobban mondva inkább feltápáskodott a padlóról, és igyekezett úrrá lenni a remegésén. Zúgott a feje, de azért hátrált néhány lépést, egy pillanatra sem véve le a szemét Kaborról. Az még mindig ordított, most már inkább csak dühösen, mint fájdalmasan, és ahogy hirtelen leengedte a kezét, Kawari látta, hogy az arca és a jobb szeme maradéka csupa vér. Lassan, nagyon lassan elvgyorodott, ahogy a fal tövében eszméletlenül heverő Vegitára pillantott, és Kawari abból a mosolyból tudta, hogy mindennek vége...

- Elég legyen!

Genari fenyegető hangjában megingathatatlan határozottság csengett. Olyan hirtelen termett ott, utolsó pillanatban állva Kabor készülődő támadásának útjába, hogy Kawari nem is fogta fel, mikor a férfi elment mellette.

- Azt mondtam, elég legyen, Kabor!

- Megölöm! - hörögte a saiyan eszelősen, de Genarit nem hatotta meg vele.

- Hogyne. Majd biztos megdicsérnek, ha kivégzed az év felfedezettjét.

- Megölöm! - Kabor hadonászva próbálta meg félre lökni őt az útból, de esélye sem volt. Genari sokkal erősebb volt nála.

- Azt mondtam elég!

- Kicsinálta a szemem!

- Vigyáztál volna rá jobban! - vihogott Genari leplezetlen kajánsággal a hangjában. Volt abban valami szórakoztató, hogy egy térdig se érő elit kölyök máris képes leolvasztani egy felnőtt másodosztályú saiyan fél arcát. Az enkinék meg a kis kísérleteik mégiscsak tudnak valamit... Hirtelen Kawarira pillantott. Az még mindig megzavarodva, holtra vált arccal ácsorgott a falnak támaszkodva, és alig észrevehetően remegett. Genari szinte már megsajnálta.

- Tűnj el innen!

Kawarinak kellett egy pillanat, mire felfogta a mondatot. Önkéntelenül is Vegitára pillantott. A fiú még mindig mozdulatlanul hevert a földön, feje fölött vöröses foltot hagyott a falon szétkenődött vér. Kawari nyelt egyet. Látott már olyat, akinek betört a feje, és egyáltalán nem volt szép látvány. Nappa nem fog örülni, ha megtudja...

Nappa!

Tett egy lépést oldalra, aztán még egyet, végül sarkon fordult, és futásnak eredt. Hallotta, hogy Genari utána kiált, hogy ne arra menjen, de nem törődött vele. Tudta, hogy a hálóterembe nem mehet vissza, ott keresnék először, így hát csak rohant a folyosón az ellenkező irányba, ahogy erejéből telt. Még mindig zúgott a feje, hogy úgy érezte, menten orra is bukik, de valahogy mégis sikerült megmaradnia a lábán.

Szóval ezért vitték el azokat a fiúkat. Mert az a gömb tényleg veszélyes. Még egy felnőttet is meg tud sebesíteni...

Érezte, hogy egyre inkább úrrá lesz rajta a pánik. Mert hát hová is futhatna? Azt sem tudja, hová vezet ez a folyosó! A hálóteremből lényegében csak enni engedték ki őket, de az ebédlő a másik irányban volt, így Kawari sohasem járt még erre. Sőt, ami azt illeti, a hálóterem százötven méteres körzetén túl sem. Fogalma sem volt, hogy a világ több, mint néhány fal határolta szűk folyosó és zsilip...

Gondolkodás nélkül száguldott előre, még akkor is, amikor a folyosó kettéágazott a lépcsőháznál. Nem lassított, automatikusan fordult jobbra a kanyarban - és egyenesen belerohant Kassenbe. Hanyatt esett, mintha legalább is falba ütközött volna

- A-apa...? - lihegte kalapáló szívvel. Kassen legalább olyan meglepetten pislogott le rá.

- Te meg mit keresel idekint? – Kawari végre teljesen magához tért.

- Segíts!

- Mi? Mit csi... Hé, állj csak meg! - kiáltotta Kassen, és még épp időben kapott a felpattanó kisfiú után.

- Azt kérdeztem, mit keresel itt!

Kawari kétségbeesetten nézett rá. Kassen zavarba ejtően hasonlított rá, a válla alá érő kusza haja, a kerek, kissé bandzsa szemei, az egész arca, mintha önmaga felnőtt mását látta volna. Talán ez volt az oka annak is, hogy egy pillanatra valóban azt hitte, segítséget kaphat tőle... Pedig nem ismerte Kassent, mindösszesen kétszer látta csak életében, amikor két napig őt osztották be az ebédlő felügyeletére. Többnyire másod vagy harmadosztályú saianok látták el ezt a feladatot, a többiekre csak akkor került sor, ha épp egy sérülésből lábadoztak, ami nem volt elég súlyos ahhoz, hogy használhassák a regenerációs kapszulákat, de ahhoz igen, hogy ne induljanak azonnal újabb küldetésre. Kassen akkor úgy festett, mint valami félig betekert múmia. A két karja és a felsőteste nagy része is be volt kötözve, és szemmel láthatólag fájdalmi voltak, de ennek ellenére egyáltalán nem tűnt úgy, mint aki örül a pihenőnek. Egy szót sem szólt Kawarihoz, amíg az bele nem keveredett egy elcserélt tálca miatt kirobban verekedésbe, és akkor is csak annyit mondott, "legalább te nem vagy puhány, fiam."

Most viszont szó sem volt gyerekes veszekedésről, és Kawari azt sem tudta hirtelen, hol kezdje.

- De segítened kell! Kabor el akart vinni valahova, és...

- Tudom.

Kawarinak rögtön torkára forrt a szó. Kassen hangjában mintha türelmetlenség és unalom csengett volna.

- Gyere velem.

- De...

- Azt mondtam, gyere!

Kawari összeszorította száját. Bizonytalanul sandított a háta mögé, de a folyosó csendesnek tűnt, a kanyarból nem hangzottak léptek, és Kabor sem ordított már.

Ha Nappa megtudja, mi történt... Kassen hangjára eszmélt.

- Mozdulj!

Kawari ijedten szaladt utána. Egy ideig némán lépkedtek egymás mellett.

- Elfutottál Kabor elől? - kérdezte Kassen hirtelen. A kisfiú bólintott.

- Miért?

- El akart vinni valahova.

- Az a dolga.

- Tényleg? - nézett fel Kawari meglepetten. Nehezen tartotta a lépést az apjával, de úgy tűnt, az észre sem veszi.

- Az lett volna.

Kawari nem tudta, mit feleljen. Kassen valahogy mérgesnek tűnt, a hangja, a járása,

és Kawari csak remélni mert, hogy nem miatta. Óvatosan megint felsandított rá, és ezúttal sikerült is elkapnia egy röpke pillantást. Furcsán vidámnak tűnt az a szemvillanás attól a mogorva arctól.

- Már kezdtem aggódni miattad.

- Mi-miattam?

- Hogy sose jössz rá a kitéchnikára.

- A kitéchnikára...? - ismételte Kawari ostobán. Egy szót sem értett az egészből, de úgy tűnt, a saian jól mulat a zavarodottságán.

Ami Kassen illeti, valóban jól mulatott, most, hogy már nem kellett aggódnia. Hiszen Kawari már jócskán elmúlt egy éves, de mindezidáig nem adta jelét, hogy éledezne benne a kí. Pedig jó vért örökölt, magasan az elit saianoktól megkövetelt érték feletti harci erővel született, sokat is vártak tőle. Persze, elkésve sem volt, a negyedik volt a sorban, akit áthelyeztek a tizenhatból, ami barátok közt is szép teljesítmény, de a többi saianhoz hasonlóan Kassen is nehezen viselte, ha nem képes kontrollálni a dolgokat... Így is csak a szerencséjének köszönhető, hogy éppen odahaza volt két küldetés közt, és volt lehetősége személyesen meggyőződni róla, hogy Kawari tényleg készen áll a kiképzésre. Egy fiút már elvesztett négy évvel azelőtt, aki volt olyan önelégült bolond, hogy rögtön belekötött a felügyelőjébe - Kassen nem akarta, hogy Kawari is elkövesse ugyanezt a hibát. Ezért döntött úgy, hogy kihasználja az alkalmat, és ő maga gondoskodik róla, hogy a fiú élve jusson át az új szálláshelyére. És milyen jól tette! Úgy látszik, a Kaborhoz hasonló másodosztályú hulladék már egy gyerekkel sem bír el.

Elfutott Kabor elől...

Kassen arcán büszke mosoly terült szét. Nyomorult kölyök, fog ez még meglepetést okozni!

A folyosó hirtelen véget ért, és ők a központi lépcsőházban találták magukat. Kassen egyenesen átvágott rajta, Kawari pedig szorosan a nyomában követte, de nem állhatta meg, hogy körbe ne nézzen, aggodalmasan, de kíváncsian is egyszerre. Majdnem akkora helység volt, mint az ebédlő, vagy harminc négyzetméter, jól megvilágított, négyszögletes terem, baloldalt a liftek, jobbra a lépcső. Minden falon beépített számítógépek és biztosítópanelek függtek, hogy vészhelyzet esetén innen is irányítható az amúgy automata zsilipeket az emeleten, de most minden csendes volt. Egy lélek sem járt erre. Kawari nyugtalanul még jobban megszaporoztatta a lépteit. Hova mehetnek vajon...?

Elérték a szemközti zsilipet, az engedelmesen kinyílt előttük, és megcsapta őket az odakintről érkező kellemetlenül hűvös légáramlat - és a fény! Kawarinak a lélegzete is elakadt. Mintha megszűnt volna körülötte a világ, a zsilipen túl nem voltak már falak és plafonba süllyesztett lámpák, csak a padló egyhangú acélkockáit, és a derékmagas párkányt látta, azon túl pedig a távolba meredő, szögletes tornyokat. Minden vörösben úszott, hogy szinte bántotta a fehér fényhez szokott szemét. Megtorpant, riadtan, megzavarodva, és egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy sarkon fordul, és visszaroan inkább a hálóterembe, lesz, ami lesz, de ebben a pillanatban Kassen is megállt, és visszaneézett rá a válla felett.

- Gyere.

Kawari nyelt egyet, és tekintetét a padlóra szegezve tett egy lépést előre, ki a szabadba. Az erős szél azonnal belekapott a hajába, orrát megcsapta valami furcsa, émelyítően édeskés szag, amit még sosem érzett azelőtt. Kassen megvárta, míg magához tér kissé, aztán felemelte, és a párkányra állította. Olyan széles volt, hogy akár le is ülhetett volna rá, de Kawarinak ez most eszébe sem jutott. Hihetetlen látvány tárult a szeme elé.

Egy két felhőkarcoló közé ékelődött alacsonyabb toronyház tetején álltak, talpuk alatt

több száz méteres mélység, hogy Kawari szinte beleszédült. Ameddig csak ellátott, a vörös ég borult rájuk, mint valami hatalmas, rozsdavörös takaró. Mindenfelé otromba, egyforma tornyok, kisebb-nagyobb épületek sorakoztak, olyan szorosan egymás mellett, mintha összenőttek volna. Csak a vad szél vágott keresztül köztük a réseken, süvöltése úgy hangzott, mint valami véget nem érő, elnyújtott, fájdalmas halálsikoly. Kawari megborzongott. Kassen kényelmesen mellé könyökölt a párkányra.

- Ez a Vegeta - mondta. - Majd te is megszokod.

Kawari nyelt egyet és ránézett, de Kassen most nem tűnt mérgesnek, sőt, mintha egyenesen jókedve lett volna. Arcát bronzszínűre festette a fény, sötét szemében valami különös tűz lobogott, amit Kawari nem értett, mégis, valahogy megnyugodott tőle egy kicsit.

- Vegeta - ismételte, és hirtelen eszébe jutott a falra kenődött vér, Kabor, és minden, ami néhány perccel azelőtt történt. Ha Nappa megtudja... De túlságosan távolinak tűnt most mindez, túlságosan valószínűtlennek, hogysem izgult volna miatta.

- Nagy - mondta végül. Kassen lekicsinylően biccentett.

- Tízszer ekkora bolygók is vannak, majd meglátod.

- Mi az a bolygó?

- Az űrben keringő hatalmas gömb.

- Mi az az űr?

Kassen válaszra se méltatta.

- Az a vörös, az ott a nap. Az ad fényt és meleget, hogy életben maradhass. Ha felhők takarják, ne maradj kint sokáig. Az eső veszélyes lehet.

Kawari kétségbeesetten nézett fel rá, de már nem mert kérdezni. Kassen rásandított, de végül csak megkönyörült rajta.

- A foltok a magas plafonon. Néha mérgező víz esik belőlük.

Kawari sietve bólintott, mintha bizony értené.

- Az épületek, amiket látsz, mind a városhoz tartoznak. Többségükbe be se teheted a lábad, úgyhogy ne is próbálkozz.

Kawari megint bólintott. Mi az a város?

- Az pedig ott, az a fehér sáv, az a városfal. Idekint oda mész és azt csinálsz, amit akarsz, de soha nem léphetsz ki a falon túlra, megértted?

Kassen hangjában semmi sem változott, ugyanolyan nyugodt és hanyag volt, mint eddig, Kawari mégis úgy érezte, mintha valami súlyos, halálos fenyegetés árnyéka vetült volna rá. Megborzongott, aznap már nem először. Kassen észrevehette rajta, mert felegyenesedett, és kényelmes léptekkel megindult a szemközti toronyház felé.

- Na gyere.

Kawari fürgén leszökölt a peremről, és követte őt. Felemelte a fejét, és menet közben is az eget bámulta. Nem olyan színe volt, mint a vérnek, annál azért világosabb volt, és szürkéslila felhők úsztak rajta, de magasan lehettek, mert akárhogy nyúlkaált és ugrándozott, nem érte el őket.

- Igyekezz már! - dörrent rá Kassen türelmetlenül, aki már a zsilipnél járt. Kawari engedelmesen utána szaladt, épp csak egy pillantással búcsúzva el a vörös égtől, aztán máris becsukódott mögötte az ajtó, újra az egyforma acélfolyosók labirintusába zárva őket.

- Jegyezd meg az utat - figyelmeztette Kassen, ahogy a lépcső felé vezette. A kisfiúnak ugyan fogalma sem volt, mit kéne megjegyeznie ezen, de azért bólintott. Az eddig mindig bevált... Kassen folytatta.

- Ha bárki beléd köt, megvéded magad, világos? - Kawari megint bólintott.

- Nem hallom.
- Világos.
- A legtöbbjük most még erősebb nálad, de Kabor szerint a kíd elég fejlett, úgyhogy fogd vissza magad, és lehetőleg ne ölj meg senkit.
- Jó.
- Jó.

Kassen nem szólt többet. Némán folytatták útjukat a folyosón, majd keresztül a lépcsőházon, ami pontosan úgy festett, mint amin idefelé jövet is áthaladtak. Aztán felmentek egy emeletet a lépcsőn, és néhány kanyar múlva ott találták magukat egy zsilip előtt, amin vízszintesen egy tenyérszerű széles, fekete csík futott keresztül. Az ebédlő ajtaján is ilyen volt, és Kawari már tudta, hogy az azonosításért felelős. Ahogy közelebb lépett, a sávba foglalt képernyőn egy kódsorozat jelent meg, aztán a zsilip kinyílt.

Kawari valósággal kővé dermedt. Odabentről öt szempár meredt rá, őt gyanakvó, feszült szempár...

És ő hármat nagyon is jól ismert közülük!